

Borgmästaren och oxarne.

Lindegren, Carl,

*55 Az [Folkskrifter utg. och förlagda af P.G. Berg] :
Nyaste historier och ...*

National Library
of Sweden

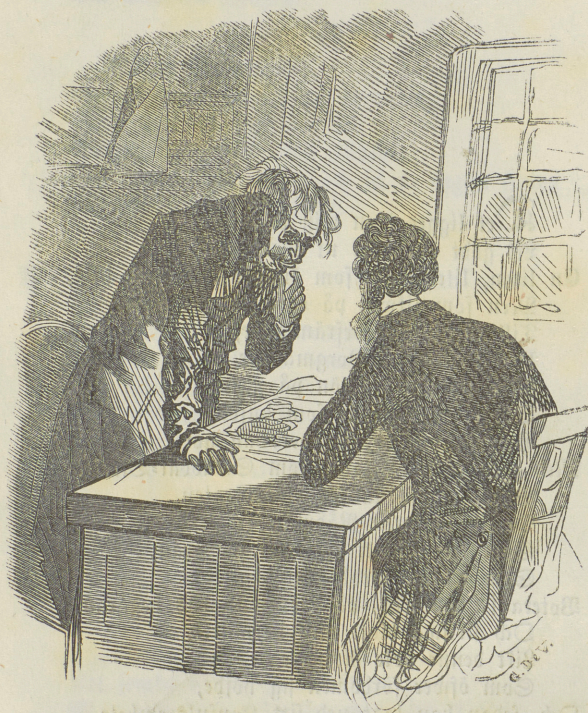
Polyg.
Saml.

0

Borgmästaren och Dyarne.

27

Carl Johan Lindegren.

Krögaren Mats Bengtsson Treser hos Borgmästaren.

Pris: 6 öre.

Säljes hos C. Kihlberg vid Södermalmsförg.

Nyaste Historier och Visor.

N:o 10.

Det ligger i en wis provins,
 Lik godt om norr ut eller söder,
 En liten, liten stad, som knappt i Luneld fins,
 Men som likwäl på egen kostnad söder,
 Till rättwisans befrämjande,
 Pro Primo en Borgmästare
 Med tio plåtars lön på staten
 Och ett par stöflar som dusör
 Swartannat år, för det han gör
 Med egen rättwis hand, som Skräddar-Direktör,
 Byror och västar åt Magistraten.
 Dertill lagfarne Rådmän tre,
 Som tjena blott och bart för äran,
 Som reblige medborgare,
 Votera ja och nej, på Borgmästarns begäran,
 Och skriva blott med bokmärke.
 Likt denne ädle Romare,
 Som öfwer fördomen sig höjde,
 Och, sedan han lagt ned sitt Konsuls-embete,
 Gick åter hem och åkren plöjde,
 Så gingo äfwen dessa män,
 Då Rådhu'n slutad war, tillbaka hem igen,
 Af fyllda pligter ljust förnöjde:
 Prompt jackan af, ett förskinn på,
 Peruken på sin spik och strumpan ner på hälen,
 Den röda mössan fram — se så!
 Der sitta Rådsmännen med Curii lugn i själen

Hvar i sin verkstad i god ro,
 Den ena sålar på en sfo,
 Den andra på ett tunnband wrider,
 Den tredje på en hästsko smider:
 Från Rådman nu förvandlade
 Till äreborne Mästare.

"Men Oxarne?"

Patience! de komma på minuten,
 Men, ära den som ära bör:
 Borgmästarn först med tillbehör
 Och sedan Oxarne — och så är sagan sluten
 Till allas vår förnöjelse.

Nu bodde der i sta'n, juft midt på stora gatan,
 En wälbehållen borgare,
 Som troligt war en frögare,
 Ty han war rik som bara satan
 Och listig som en Jesuit,
 Men annars känd för mycken slit,
 Fast något fallen för processer,
 Och namnet war Mats Bengtsson Tresser.

Nu hade han en sak, som såg rätt kinkig ut
 Och än låg oafgjord wid Loslig Rådhu-Rätten,
 Och som han tydligt såg förut,
 Knappt skulle få ett lyckligt slut; —
 Thy fattar Tresser det beslut,
 Att jemka på sin sida Rätten.
 Men sättet? — Tresser war glupft snål,
 Och wiste dock att enda wägen,
 Som leder till ett önskad mål
 Och gör of rättwisan benägen,
 Den har, så länge werlden stått,
 I recta linea alltid gått
 Från partens bröststida — direkte
 Till Domarns bröststida — och denna sanning wäcte
 Wäl lite bryderi hos frögaren, wår wän,

Och satte honom lite göra;
 Men han sig repade igen,
 Och hur han slog sig ut, det skall ni straxt få höra.

Nu stodo uti Tresfers stall
 Två Smålands-orar, herrligt födda,
 Med råg och rosivor ymnigt gödda,
 Och dessa sägos ut att bringa uppå fall
 Borgmästarn, som med fru Justitia
 Tills dato lefwat har i största Amicitia.

Det war ock Orar hela da'n,
 Ty Lektor Candidus skall weta,
 Att, utom Prostern och Kaplan,
 Ganns ej i hela wida sta'n
 Två warelser så grufligt feta;
 De woro ock par renommée
 Så wäl i hela staden kände,
 Att ingen innewånare,
 Uti sitt hungernöds-elände,
 Dem utan afund kunde se.

Det påstås till och med, att wår Borgmästare,
 När han de Orar såg, straxt plötsligen sig wände
 Och mellan tåndren mumlade:
 Inled oß ej i frestelse!

En wacker dag Mats Bengtsson Tresfer träder
 Inför Borgmästaren i sina bästa kläder;
 Grann som en brudgum såg han ut.
 I jacka, ponceau-röd, grönt foder, blåa snören,
 Och rutig halssduk med en knut,
 Och wacker rund peruk, nyß anländ från frisören.
 Spanst rör om 50 tum, med skinnrem, silfwerholf,
 Och knapp af elsenben, och permissioner gröna,
 Och swarta strumpor till: — på allt man kunde röna
 Att karlen war af bättre folk.
 Men han ej ensam kom, ad nej! i släptåg följde
 De begge sköna Orarne,
 Af Pelles hand ledsagade,
 Dem han i portgången försigteliga dölsde,
 Och steg så drifigt in till Herr Borgmästaren.

"Ödmjuka tjenare!" — God morgon, mästare Tresser!

Nå, kommer ni nu hit igen

Med era ewiga processer?

Jag tycker att den här, som ligger orörd än,

Bör inte ge er lust för flera

Och jag, jag rår er, som en vän,

Att om förlifning adfordera,

Ty annars — "Mjuka tjenare!

Det just mitt är'nde war, att tala om den saken —

Jag hör med största grämselse

Att man har dantat mig på bakén

Hos mina höga Domare.

Men Herr Borgmästaren, som rätten har om händer,

Lätt hjälpa kan den lidande,

Om blott han saken lite wänder,

Och jag är tacksam. Petter hör!

Kör fram med Drarne — det är så mitt humör,

Att när man gör mig några tjenester,

Så ger jag rocken bort." — Bewars!

Skref Herr Borgmästaren, bewars!

Det war en best, den der till wenster. —

"Ja! han blir fyra år i Mars

Och åter bara råg." — Hwar har ni kommit öfwer

De der? — "För pengar allt man får." —

Ja! det är faslig brist på duglig slag i år

Och Julen siundar till. Jag för min del behöfwer

En dugtig Dre eller två. —

"Jag undrar hur min sak skall gå?"

Föll Tresser in. — Ja! kära Tresser,

Det är ert eget fel, ty hwarför skall man så

Sig weckla in uti processer?

Jag skall nu göra hwad jag kan.

Låt se hwad våra wittnen säga —

"Ah! det är bara lögn, de intet witsord ega,

De stjåla begge sjelf, det wet nu hwarje man. —

Nå Petter! kan du inte köra

En liten smula närmare

Till fönstret hit med Drarne,

Herrn kan dem ju ej riktigt se."

Jag ser dem nog — men säg, hwad will ni jag skall göra?

"Åh! bara laga, jag får rätt,
 Det kan Wälwise Herrn så lätt."
 Nej! — "Åh jo." — Nej! det är ju gräsligt,
 I vittnesmålet här står tydligen och läsligt:
 Att frögarn Tresser knipit har
 Ur Stråddarns ficka. — "Åh! det blott ett misstag war,
 Som händer ärligt folk, Gu nås! fastt alla dar —
 Man glömmet sig ibland." — Här drog med begge
 händer

Wår fluge wån
 Borgmästaren
 Till fönstret bättre fram, och wänder
 Just ansigte mot ansigte
 Borgmästaren och Drarne.
 Nu wet man af erfarenheten
 Och af Linnés system, att en Borgmästare
 Är ock en menniska, och att en frestelse,
 Så retande och lockande,
 Går bäras kan af menckligheten.
 Han såg de feta Drarne
 Och i sitt stall dem redan tänkte,
 Han såg, och ögat sorgligt sänkte,
 De magra dokumenterne.
 Fru Rättwisa ibland wäl nöp'en uti armen,
 Men karlen war perplex och stadd uti passion
 Och slängde gumman bort i harmen.
 Nu inföll Tresser med en ton
 I Müllers hufwa moll: "Åh! om jag tordes wåga
 Att göra en proposition!"
 Gör det, min hjertans wån, och derom blir ej fråga
 Att jag gör hwad jag kan, för Drarne — och er.
 "Ödmjuka tjenare! då kan det afgjortt blifwa
 På stund; det fordras ju ej mer,
 An att Wälwise Herrn behagar sitta ner
 Och ta sig mödan på att skrifwa
 En liten nått resolution,
 Som det sig bör och egnar:
 På Loftig Magistratens wägnar."
 Nej fan! det törs jag ej, patron!
 Jag kunde snöpligt mista tjensten.

Saunt, sportlerna ä' små i min jurisdiction,
 Och jag är också mån, som andra, om förtjensten,
 Men — "Se de sköna Drarne!
 Wälwise Herr Borgmästare!"
 Ah ja! jag ser dem nog, jag tror att fan är i dem,
 Ty ögat kan ej låta bli dem;
 Hur war då er propositio?
 Om jag mins rätt, så gick den ut på,
 Att vinna en resolution,
 Och så i flygande så slut på
 Den satans saken? — "Ja! så war min mening, ja!"
 Men saken instämb är och stadens Rådman — "Bah!
 Hwad knäfweln angår dem den saken?
 På Rådstu'n är ju knappt en enda bland dem waken,
 De sitta der och snarka: Ja.
 Wälwise Herrn är allt i alla
 Och om han tackes blott befalla,
 Så går det som en dans." — Nå, nå! det der är bra.
 Sitt ner då lite grand. — Så tyst, så tyst som katten
 På råttan lurande om natten,
 Satt Tresser på sin stol och smickrade sitt hopp,
 Och wred emellanåt på hatten.
 Borgmästarn skref, steg slutligt opp,
 En blick på Drarne, en annan uppå Tresser:
 Der har ni nu hwad ni begärt,
 Men låt det nu bli slut på dylika processer. —
 "Ödmjuka tjenare! Det här war pengar wärdt!"
 Skref Krögaren, och såg på skriften. —
 Borgmästaren i fönstret låg
 Och glad på sina Drar såg,
 Nöjd med sitt ödes blida skiften.
 Med intet mindre nöje ser
 Wår wån sig, i resolutionen,
 Från stölden frikänd och än mer,
 Då han det är, af den resonen,
 Att man sett miste på personen,
 Och dokumentet slutadt war,
 Just som han proponerat har,
 Och såsom det sig bör och egnar,
 På Loflig Magistratens wagnar.

Borgmästarn stod ännu wid fönstret, hwislande,
 Och lät sitt öga promenera
 Med innerlig förnöjelse
 Uppå de feta Drarne,
 Då Tresser stiger fram att sig rekommendera:
 "Den gunst mig är betedd jag aldrig glömma skall,
 Wälwise Herrens grace jag aldrig nog kan prisfa,
 Och fast jag fattig är, jag dock, i alla fall,
 Skall bjuda till en gång min tacksamhet bewisa." —
 Det har ni redan gjort, min wän!
 Så heberligt och öfwerflödigt
 (Inwände Herr Borgmästaren
 Och såg på Drarne igen),
 Att större prof deraf för ingen del är nödigt. —
 Nu har det baklänges igenom dörren ut,
 I farstun tog man på sig kappan,
 Borgmästarn hjälpte till — komedjen led till slut,
 Och sen man hunnit utför trappan,
 Sig Tresser åter bockade,
 Ödmjukast sig betackade
 Och efter dokumentet kände,
 Och då det riktigt låg i fickan, han sig wände
 Till Petter och sig yttrade:
 "Se så! för hem med Drarne!
 Wälwise Herrn har sett dem redan
 Med största smak
 Wåd' fram och bak,
 Och jag har, Gud ske lof! fått slut uppå min sak,
 Ödmjuka tjenare! Betalning följer sedan."

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33

Centimetres

Kodak Color Control Patches

© Kodak, 2007 TM: Kodak

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

